

Tevergeefs heb ik gezocht naar een modern synoniem voor de titel van dit stukje. Cultureel centrum vond ik ongepast, maar vervolgens twijfelde ik tussen : inlichtingskantoor, economische kamer, ontmoetingscentrum, ontspanningsoord, en info-bureau !

Naast iets van dit alles heeft het visserscafé echter zijn eigen charme. Vandaar wellicht dat het visserscafé een onontbeerlijk onderdeel is van het havencomplex.

Een vissershaven zonder café is als een kerk zonder klok. Dat is niet alleen waar in ons eigen land. Rond de franse havens vindt men bistro's, in Engeland bouwt men blijkbaar eerst de 'fishermen's pub' en dan de haven en in Italië zijn de cafetaria's tegen de visserskaai geplakt !

De uiteindelijke bedoeling van de cafébezoeker is en blijft het drinken van een frisse pint bier of het 'laten zakken' van een pittige poester, al naar gelang het weer en de wind. De aanleiding echter, om een visserscafé binnen te lopen, kan velerlei zijn. Men kan er zowel terecht voor een vrienden- of zakenrelatie als voor het inwinnen van de meest uiteenlopende informatie. Een visserskroeg die zichzelf respecteert zorgt ervoor dat de dagelijkse besomming van de vaartuigen die aan de markt waren, netjes opgetekend staat op een daartoe speciaal bestemd bord.

Niet enkel de bemanning van de vloot treft men in 't café aan. Iedereen die naar iets of wat met de visserij te maken heeft komt wel eens de herberg binnen. In een echt visserscafé is er geen muziek vandoen! De gesprekken zijn meestal van aard dat zelf de meeste moderne 'juke-box' niet zou gehoord worden. Aan boord moet de bemanning boven het geluid van de motor of het bruisen van de golven heen praten, luid genoeg dus.

Vissers die in de haven of aan boord of aan de kaai bedrijvig zijn, "knippen er graag eentje tussen de vlagen". Bij alle weer en wind vindt men inderdaad een reden om de keel door te spelen.

Niet altijd echter is het cafébezoek van korte duur, soms blijft het volk wel eens in de haven"plakken". En dan komt het gerogeld voor dat er naar huis gezeld wordt onder een bepaalde gradatie van invloed. In stijgende orde spreekt men dan van : een zuchtje hebben of een vlieg in z'n oog. De tong kan dubbel slaan als men danig geladen is maar in het geval het "slachtoffer" olie of krikke is laat het zich bij voorkeur naar huis voeren. Dit laatste gebeurt echter van langson minder.

De leeftijd van de waardin en meer nog van de dochterbepaalt in grote mate de leeftijd van het cliënteel. Scheepsjongens en lichtmatrozen komen graag in

nkje.
n-
en
Van-
ven-
en
e-
Ita-
een
ang
pen,
atie
oeg
ar-
aal
men.
o
tel
Gol-
n er
een
ge-
el
1
eeht
ter
krik-
de
in

FORTE
BRUNE

COUR

VELDWON

VEDORTIN

og.

oen café waar een frisse dochter over de vloer loopt. Minder jonge lui genieten dan graag van hun dronk bij een bejaarde waard of waardin. Keus van café is er doorgaans ruim genoeg zodat ieder er zijn gading kan vinden.

Een visser loopt graag af en toe eens zijn café binnen en buiten. Als je dagen naeen op zee steeds dezelfde maats tegen het lijf loopt, dan is het goed om eens de rest van de vissersfamilie te ontmoeten, en waar gebeurt dit gemoedelijker dan in het café aan de haven?

Robert De Corte

ALBERT EN ALBERTINE ... OF HET GEHEIM VAN DE BELJART.

"Wij namen het café over op 1 mei 1944. De oorlog was spijtig genoeg nog niet gedaan, want in september moesten we met pak en zak naar Knokke evacueren. Toen we 6 weken later terug kwamen, lag onze belgische vlag opgebrand voor de toeg." Zo beschrijven Albert en Albertine Devos-Boute hun nogal bewogen 'intrede' in het caféleven, als uitbaters van "Oed België" in de Kursaalstraat.

"Café Oud België, ken ik niet!" zou een repliek zijn die gerust uit de mond van een Heistenaar kan komen... bij "vostjes"... dat kende iedereen.

Sinds carnaval 1978 hebben ze zich teruggetrokken, niet omdat zij het bou waren, maar omdat... ach, nee... lees eerst wat dit echtpaar te vertellen heeft na 34 jaar achter de tapkast te hebben gestaan.

Albertine zegt nog verdor over de laatste oorlogsweken :

"We namen twee vaatjes bier mee naar Knokke, om aan onze klanten uit te delen. Bij onze terugkomst moesten we ook ons geld indragen".

De beginjaren waren gelukkig gouden jaren.

Albert vertelt hierover : "Het caféleven kwam vlug weer op gang. Alle dagen volle bak, een ware kernmissfeer. Maar het sluitingsuur speelde parten. Om middernacht moest alles dicht. Ze begonnen dan nog maar te drinken.

Later werd dit gelukkig verschoven tot één uur.. Later nog tot drie uur. Het zware 'gerstenat' noemde hengstenbier... maar er was ook flauwe 'fluitjesbier'. Het typisch bier uit die periode vloede rijkelijk."

Albertine heeft het over de eerste klanten. "Ons café werd in het begin vooral bezocht door lavertjes, maar toen mijn zuster - die onderwijzeres was - een handje kwam helpen, kregen we vlug meer burgerij aan de toeg. Je kan niet geloven hoe een serveerster de soort klanten kan bepalen."

Verschillende verenigingen zijn opgericht tijdens hun uitbating, onder de grote stimulans van Albert. Hij vertelt : "Allereerst Heist Sportief in 1945, zodat onze eerste koers voor beroepsrenners in mei '46 verreden werd. Flander Janssens won. Met de biljartclub namen we deel aan vele kampen tegen andere clubs.